

Amanda Romare

**Puolet
kaupungin
miehistä
on
jättänyt
mut**

Romaani

Amanda Romare

**Puolet
kaupungin
miehistä
on
jättänyt
mut**

Suomentanut Jaana Nikula

JOHNNY KNIGA • HELSINKI

Copyright © Amanda Romare 2021

Ruotsinkielinen alkuteos: *Halva Malmö består av killar som dumpat mig*

Published by arrangement with Albatross Agency, Stockholm, Sweden

Suomenkielisen laitoksen © Jaana Nikula ja Johnny Kniga 2023

Johnny Kniga

an imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-48868-3

Painettu EU:ssa

16. marraskuuta

Konsultti

Tässä sitä nyt istutaan paskalla omassa kodissa, jonka pystyin hankkimaan viisi vuotta sitten. Tämä on klassinen huone ja alkovi, 44 neliötä, Malmön Sorgenfri-koulun vierellä, jota Zlatan aikoinaan kävi. Hän kuulemma inhosi koulua. Hän oli nimittäin sellainen tappelupukari, että hänelle määrättiin kouluavustaja ja sitten hän tunsii olevansa kuin joku latvakakkonen. Ajattelen sitä usein, kun kävelen koulun ohi ja tulee merkillinen olo: tunnen sympatiaa Zlatania kohtaan mutta samalla minua ärsyttää ettei hän pitänyt tästä alueesta. En tiedä miksi se häiritsee minua.

Minä asun Eslövsgatanilla ja tullessani töistä voim valita nopean reitin, joka kulkee Spånehusvägenin kautta tai kauniin reitin Sorgenfrivägeniä pitkin. Sorgenfrivägen on pitkä asfaltoitu katu hautausmaan vierellä. Katua valaisevat kirjavat lamput ja tuntuu kuin koko katu olisi kiedottu valtavaan valoköynnökseen. Olin riemuissani, kun lamput asetettiin paikoilleen pari vuotta sitten, ja olin ylpeä siitä, että kaupunki oli satsannut kulttuuriin juuri minun lähikadullani. Myöhemmin kävi ilmi, ettei kaupunki ollut ajatellut kulttuuria vaan katuprostituution kitkemistä. Mutta tänä iltana minä en ole ulkona sillä kadulla enkä Spånehusvägenilläkään vaan, kuten sanottu, istun vessassa ja olen niin masentunut, että voisin vaikka kuolla.

Minut jätettiin taas eilen. Yes. Jättäminen ei kuitenkaan merkitse minulle samaa kuin muille, niille jotka jätetään pitkän seurustelun jälkeen tai deittailun jälkeen, enhän minä edes ikinä pääse niin pitkälle. Periaatteessa minut jätetään aina jo muutaman tapaamisen jälkeen.

Voisin tietysti sanoa, että minut dumpattiin, mutta se sana ei kuvaa tunteitani. Jotenkin minusta tuntuu, että jos jätetään kymmenen kertaa peräkkäin, niin sitten vasta voi puhua

dumppaamisesta. Silloin voi käyttää sitä sanaa aina kun puhutaan jättämisestä.

Tällä kertaa minut jätti liikkeenjohdon konsultti.

Tosi hyvännäköinen, mallikas kyrpä, huono suutelija. Näin hänet ensimmäisen kerran Grandissa, baarissa joka on kurjan biljardihallin alapuolella. Olin siellä Lillemanin, Adinan, Jabban ja Ronjan kanssa. Adina ja minä olemme sisaruksia, niin kuin Jabba ja Lillemankin. Ronjalla ei ole sisarta, mutta hän on Dr Pepper-jengimme viides jäsen. Jengin nimi tulee tylsistä Emmabodan festareista, missä joku vei meidän viinat eikä meillä ollut yhtään rahaa ja jouduimme juomaan dr pepperit, jotka meillä oli mukana. Yleensähan kukaan ei niitä halua, (jos rakkaudesta puhutaan, ne on vähän niin kuin minä, tai niin sitä helposti ajattelee, kun on synkällä päällä) mutta sillä kertaa ne pelastivat meidän festarit.

Näin Konsultin heti kun olin riisunut takkini. En ollut aikoihin nähnyt ketään niin hyvännäköistä, hän oli melkein kuin Jake Gyllenhaal, ja vieressä seisoj toinen yhtä hyvännäköinen. Molemmilla oli trenssi päällä ja tuoppi kädessä, ja he olivat aivan erinäköisiä kuin paikan muut miehet, he eivät olleet mitään hipstereitä eivätkä tyyppillisiä Möllanin cooleja tyyppejä eivätkä myöskään mitään seitkylukua ihannoivia hippikopioita, sillä heissä oli tyyliä, tukkakin oli kammattu ja kaikki.

Yleensä en ikinä lähestyisi sellaista miestä, ei riitä itseluottamusta eikä rohkeutta. Adina väittää, että minä olen naisena täysi kymppi ja voisin deittailla ketä tahansa, mutta Adina onkin sisareni. Tiedän, että olen oikeasti seiska. Ja trenssimies, jolla oli tuuhea kullanuskea tukka ja isot tummanvihreät silmät oli vähintään ysi, ellei kymppi. Mutta nyt sattui olemaan niin, että seisoin Lillemanin vierellä ja hän jos kuka on kaunotar. Meillä on selvästi erilaiset geenit mutta lisäksi hänellä on rahaa mitä minulta puuttuu eikä häntä vaivaa ilmastoahdistus, jota minulla on vaikka muille jakaa. Hän shoppailee yli kymppitonilla kuukaudessa, värjää kulmakarvojaan (päinvastoin kuin minä joka yritän vain aamuisin

saada ne näkyviin kynän avulla) ja hän käy laitattamassa kynten-
sä. Minulla on tapana sanoa, että minä olen kolmen D:n daami:
dumpattu, down, desperado, mutta Lilleman on kolmen T:n tyttö,
koska hänellä on täydelliset kasvot, täydelliset rinnat ja täydelli-
nen perse.

Kun Lilleman halusi iskeä Konsultin kaverin, minä hipsin pe-
rässä kuin varjo, ja tuntia myöhemmin olin (suureksi hämmästyk-
sekseni) matkalla Konsultin kotiin. Hän ehdotti, että ottaisimme
taksin. Matka ei edes ollut pitkä, me olisimme ihan hyvin voineet
kävellä, mutta hän halusi välttämättä mennä taksilla. Hän asui
keskustakolmiossa yksin, vaikka oli vain kaksikymmentäseitse-
män eli minua nuorempi. Asunto oli puhdas, siivottu, kodikas.
Paidat oli lajiteltu värien mukaan, ja hän esitteli ylpeänä ainoaa
käytettyä ostamaansa vaatetta – sadetakkaa. Kauhukseni näin
Zlatanille omistetun alttarin keskellä olohuonetta. Jep, Sorgenfrin
Zlatan. Hänen silmänsä tuijottivat minua julisteesta, kaulaliina
roikkui kehyksen reunalla ja omaelämäkerta oli avoinna pöydällä.

Konsultti: Olen lukenut kirjan kolme kertaa.

Kuka hitto lukee sen kolmeen kertaan!?

Sitten me suutelimme. Ikävä sanoa, mutta suudelmassa ei ol-
lut kehumista, koska hänen hampaansa raapivat koko ajan kiel-
täni. Mutta penis oli iso, sain siitä selvän kuvan, kun hän nousi
hakemaan kortsuja. Kulli seisoj pystyssä ja tuntui miestä pidem-
mältä. Hän kähmi minua kylppärisssä missä yritin pestä pois sinis-
tä huulipunaani (jota en käytä juuri koskaan, mutta jostain syystä
se näyttää houkuttelevan kymppimiehiä). Minä kähmin takaisin
ja unohdin heittää vessapaperinpalan pönttöön ja pidin sitä sitten
koko ajan kädessäni. Naimme myös seinää vasten, niin kuin elo-
kuvissa. Hän ähki vähän omituisesti, kun oli sisälläni. Ihan kuin
olisi lauennut joka työnnöllä, ja mistä minä olisin sitten voinut
tietää, milloin hän ihan oikeasti laukesi. Huomasin, että olin koko
ajan vähällä kierähtää kyljelleni, koska luulin että homma oli jo

ohi, mutta se vain jatkui paljon kauemmin kuin olin odottanut ja ehdin jopa laueta itsekin (kun käytin vähän sormia apuna) ennen kuin hän lopulta työntyi erityisen syvälle sisälleni, valahti päälleni ja jäi siihen, mikä oli jollain tavoin mukavaa, vaikkei hän oikeastaan halannutkaan minua. Hänellä oli jättiläissänky, jossa olisi ollut kiva nukkua koko yö, mutta minä sanoin, että pitää mennä kotiin. Hän saattoi minut rappukäytävään kalsareissaan paljaat jalat kivilattiaa läpsyttäen. Hän vilkutti minulle ulko-ovelta, ja toivoin, että joku naapureista olisi sattunut tulemaan juuri kun hän oli palaamassa takaisin kotiinsa.

Seuraavana päivänä olin täydessä deittivalmiudessa, eli katselin koko ajan puhelintani ja kävin jopa kirjastossa lainaamassa Zlatanin kirjan, (jotta meillä olisi jotain puhuttavaa seuraavalla kerralla). Mutta kun viikko oli kulunut, en enää kestänyt vaan kirjoitin ja kysyin, voitaisiinko nähdä.

Konsultti: Jos sanon ihan rehellisesti, niin olen ruvennut tapailemaan taas eksääni. Mutta tahtoisin tavata sinuakin, niin että olen tässä nyt vähän kahden vaiheilla.

Jaaha, ei kiitos.

Mutta silti minä kirjoitin: Ilman muuta, kyllä se sopii, milloin tavataan?

Viestien vaihdosta on nyt kulunut kaksi ja puoli viikkoa. Vastaus-ta ei ole kuulunut. Mutta sitten toissapäivänä näin hänet kanta-paikassani, mikä johti siihen, että nyt istun pöntöllä tietokone-syllissä ja olen niin masentunut, että tahtoisin kuolla.

Adina, minä ja Lilleman päätimme tavata, joisimme pirtelöt ja söisimme hampurilaiset. Adina kertoi tulomatkastaan: bussikatok-sessa oli istunut koditon mies, joka oli tuijottanut häntä pitkään ja epäluuloisesti ja kysynyt sitten narisevalla äänellään: ”Et kai sinä meinaa raiskata minua?”

Juuri kun aloin nauraa jutulle, huomasin Konsultin.

Hän istui viereisessä pöydässä, minua vastapäätä ja trenssi oli taiteltu viereiselle tuolille. Häinkin oli ilmeisesti huomannut minut, sillä heti kun olin nähnyt hänet, hän vilkaisi minua ja hymyili. Me vilkutimme nolosti, vaivaantuneesti ja jäykästi. Huomasin, että hän hymyili minulle koko ajan kuin olisi flirttaillut, vaikka oli itse ghostannut minut. Tuskin pystyin nauttimaan hampurilaisestani, kun piti koko ajan yrittää pitää silmät kurissa etten katsoisi häntä liian usein. Olin kuin en olisikaan. Kun hän oli lähdössä, me tietysti törmäsimme toisiimme, koska minäkin olin noussut pöydästä mennäkseni vessaan.

Minä: Olipa harmi, ettei sitten nähty enää.

Konsultti (katsellen minua syvälle silmiin ja sitten alemmas, minulla oli ylläni valkoinen läpikuultava silkkipienki, jonka olin osatunut pari päivää aikaisemmin): Pitäisikö ottaa uusiksi?

Minä (pyörällä päästäni mutta aivan liian kovalla ja kimeällä äänellä): Pitäisi, soita joku kerta.

Konsultti: Minäpä soitan.

Arvatkaa kuulinko hänestä viikkoon? EN.

Arvatkaa lähetinkö tekstarin? KYLLÄ.

Olisiko pitänyt? EI.

Minä: Katsottaisiinko viikonloppuna joku elokuva?

Konsultti (vuorokautta myöhemmin): Mielellään, mutta se on nyt vähän hankalaa. Vai sopisiko sinulle huomenna illalla?

Minä: Hankalaa eksän takia vai? Huomenna sopii hyvin.

Kului vielä puoli vuorokautta. Minulla oli omituinen tunne rinnassa.

Konsultti: Hehe, no me ollaan tavattu taas aika tiiviisti.

Konsultti: Täytyy varmaan jättää nyt väliin, tuntuisi väärältä tavata.

Hän oli pyyhkinyt minulla lattiaa. Minut oli jätetty kahdesti. Kai-ken lisäksi olin järkyttynyt siitä, että olisi tehnyt mieli päästä nai-maan, mutta siitä ei nyt tulisikaan mitään. Viime kerran jälkeen ei muutenkaan ollut tapahtunut mitään (ja tuskin silloinkaan). Vastaan tyynesti:

Minä: Selvä. Olisi vaan tehnyt mieli tänä iltana. Mutta hienoa, että olet löytänyt jonkun josta pidät, she's a lucky dudette.

Vähän käy kyllä sääliksi sitä naista, joka on jo toistamiseen menos-sa yhteen surkean suutelijan kanssa.

Konsultti: Kiitos, se oli kauniisti sanottu.

Ja minä taas olen lattiarättinä.

Pitäisi lakata kirjoittamasta, mutta enhän minä tietenkään lakkaa.

Minä: Ei kestä kiittää, kymppi riittää. (Yritykseni viitata vitsiin, jon-ka hän kertoi, kun kävelimme hänen luokseen. Muistan jutun vielä-kin, koska olen luuseri, joka panee kaiken sellaisen korvan taakse.)

Hän ei vastaa.

Minut on taas jätetty.

Mutta niin on muuten Lillemankin. Hän vei kotiinsa Konsultin kiinteistövälittäjäkaverin Jakobin, joka ghostasi hänet samalla tavalla, joten me olemme edelleen Malmön, ei vaan Ruotsin tai koko maailman takuuvarmimmat sinkut.

21. marraskuuta

Viikonloppu!

Joka lauantaiaamu kuuluu kolme ääntä, joihin minä herään. Ne seuraavat toisiaan kuin täydellisesti ajoitetut liikennevalot. Ensін kuuluu melua Sorgenfri-koulun tekonurmelta, missä aamuvirkut

pelaavat jalkapalloa. Sitten alkaa naapurin koira MJ, pitkäkoipinen Kulkurin näköinen rakki, louskuttaa terassilla missä se jahattaa ilokseen rottia. Sen jälkeen kuuluu suomalaisen naapurini ähkimistä. Meillä on ilmeisesti sänkyjemme välissä vain ohut seinä, ja kuulostaa siltä kuin nukkuisimme samassa parisängyssä. Neljäkymmentäluvulla rakennettujen talojen seinät ovat kuin pahvia, ja tuntuu kuin minulla olisi viikonloppuisin kimppakivaa suomalaisen ja hänen vaihtuvien rakastajattariensa kanssa. Kerran yritin runkata kuunnellessani heitä, mutta siitä tuli vain likainen olo. Olen ajatellut siirtää sängyn, mutta viime kesänä kuorin puun äidin puutarhasta ja kiilasin sen katon ja lattian väliin, toisen sängynjalan viereen, ja nyt ei 120-senttisen sängyn siirtämisestä tule mitään. Puun vuoksi en voi myöskään ostaa uutta sänkyä, mikä tarkoittaa, että pitää kai olla sinkkuna lopunikää. Kuka haluaisi jakaa elämänsä sen kanssa, jonka sänky on vain 120-senttinen?

Sängyn yläpuolella on äidin lahjoittama taulu, jossa on syleilevää paria esittävä kuva kapeissa ruskeissa kehyksissä. Se on (äidin mukaan) lemmen taulu, jonka hän toi Intian-matkaltaan.

”Tämä tuo sinulle rakkautta puolesta vuodesta”, hän sanoi ja siitä alkaen taulu on ollut sänkyni yläpuolella. Nyt jo kymmenen vuotta.

Äiti antoi minulle kolme vuotta sitten punaisen t-paidan, jossa on sydämen kuva ja senkin piti takuuvarmasti tuoda minulle rakkautta. Viimeksi kun äiti kävi täällä, hänellä oli mukanaan kankaita, joita hän halusi minun ripustavan taulujeni päälle. Äidin mielestä maalaukset uhoavat katkeruutta ja pahaa tahtoa ja luovat ”huonoa deittienergiaa”.

”Ne täytyy peittää, edes pariaksi kuukaudeksi”, hän sanoi. Mutta minä kieltäydyin.

Pakko myöntää, että olen alkanut miettiä, olisiko äidin jutuissa sittenkin jotain perää.

Mutta eilen sattui yksi juttu, joka sai minut vakavasti harkitsemaan taulujen peittämistä. Olin päättänyt nostaa itseni tupladumppauksen syövereistä ja rupesin siivoamaan. Löysin vanhan päiväkirjani kesältä 2004, kun olin siirtymässä yläasteella lukioon.

11.7. 2004

Siis nyt olis kiva, kun löytäisi jonkun kundin, ei tarttis olla mikään poikaystävä, mutta joku kundi vaan.

Kelaa... seitsemän tai kymmenen vuoden päästä kun luen tätä, mulla on varmasti poikaystävä. Scarya ajatella sitä.

Tuntuu että olen sitten joku ihan toinen ihminen.

Tässä sitä yritetään unohtaa Konsultti ja mitä saan päin naamaa? Vanhan minäni, joka vääntää rautalangasta, että olen kamppailut kuusitoista vuotta löytääkseni rakkauden, mutta vieläkään ei ole poikaystävää näköpiirissä.

Miten tässä näin kävi?

Viisitoistavuotias Amanda olisi pyörtynyt, jos olisi aavistanut. Ei se ole kuitenkaan kokonaan minun vikani, on syytä siinä viisitoistavuotiaassakin. Hän olisi voinut olla aktiivisempi eikä niin ujo siihen aikaan kun olisi ehkä löytänyt jonkun high school sweetheartin jonka kanssa olisi vielä nytkin.

Olisin kylläkin voinut rauhoittaa viisitoistavuotiasta sydäntäni ja kertoa, että oli turha pelätä minun muuttuvan toiseksi ihmiseksi. Todisteena ovat varsinkin ne tägit, joilla olen koristellut päiväkirjan sivut täyteen: *DMH - Dumpattu, Masentunut, Halveksittu, ja LMFS - Lisää Miehiä for Fuck's Sake.*

Minä vietin lapsuuteni Bjären niemimaalla, joka tunnetaan parhaiten alueen metropolista Båstadista. Niemellä on myös pieniä kyliä siellä täällä, kuten Förslöv, Grevie, Västra Karup, Östra Karup, Hov ja ökyalue Torekov, missä näkee Hugh Grantin ja kuningasperheen kesäisin.

Kaverini, joka on kaupassa töissä, kuuli kerran kesäturistien puhuvan ”Taka-Torekovista”, kun tarkoittivat maalaiskylä Västra Karupia. Paikalliset väänsivät siitä vitsiä. Bjäressä varttuneille on yhteistä klaanitunne ja kotipaikkarakkaus, jotka liittyvät pitkälti kylien jalkapallojoukkueisiin. Minulta menin lapsena osa noista jutuista ohi, koska olin niin pieni, kun vanhemmat erosivat ja

sitten me muutimme kylästä toiseen. Minä ja Adina emme juurtuneet yhteenkään kylään, me olimme noin yleensä vain bjäreläisiä, emme paljasjalkaisia grevieläisiä, förslöviläisiä tai östrakarupilaisia.

Kylillä ei ollut enää suurempaa väliä, kun olimme vähän isompia. Siihen aikaan kaksi muuta paikkaa olivat sen aikaisen maailmani napoja: yökerhot Madison ja Pepes. Mielikuvat Madisonista ovat viisitoistavuotiaan diskomuistoja. Palelin ulkona keltapukuisien nuorisotyöntekijöiden kanssa, kun olin sammunut diskoon ja vartijat olivat heittäneet minut ulos. Sitten menin yksin kotiin ja istuin ulkoportailta kunnes päässä lakkasi pyörimästä.

Pepesissä ruvettiin käymään vähän vanhempina. Silloin elettiin tennisviikon kulta-aikaa, kun samppanjan kaataminen pesualtaaseen oli suosittua ja parasta skumppaa myytiin tuhansilla kruunuilla. Minä yritin löytää jonkun jonka kanssa muhinoita (siis jos pääsin sisään, me paikalliset jäimme usein jonon hännille).

Se oli luultavasti hyvä taktiikka, koska kymmenen vuotta myöhemmin Pepes oli vielä ainoana ravintolana pystyssä. Paikan hohdot oli himmentynyt, mutta silti minä ravasin siellä kesäisin kuin arkeologi etsien jotain suhteen tapaista. Mutta viime kesänä minä sain tarpekseni.

Minä ja Dr Pepper olimme päättäneet lähteä satama-alueelle. Lilleman kaipasi miesseuraa ja vei meidätkin Pepesiin. Suosittu iäkäs telkkarijulkkis istui siellä tosi nuorten, ehkä parikymppisten mimmiä kanssa ja heillä oli cosy mutta ilmeisen flirttaileva meno päällä. Yhtäkkiä näin miten Jabba harppoi päättäväisesti pöytään ja iski katseensa telkkarijulkkuun.

”Mitä mieltä vaimosi on siitä, että istut täällä flirttailemassa?”

Telkkarijulkkun silmät muuttuivat aivan mustiksi, minä olin monen metrin päässä, mutta näin sen silti, mies oli kuin joku Disneyn piirroshahmo.

”Se ei kuulu sinulle!”

”Minusta tuo on todella tympeää”, Jabba jatkoi.

Telkkarimies kutsui järkkärit paikalle ja Jabba perääntyi vauhdilla jollaista en ollut ennen nähnyt. Hän ryntäsi tanssilattialle, melkein kuin Rickon Stark joka pakeni Ramsay Boltonia Game of Thronesissa, ja sitten sekä hän että me jouduimme siirtymään tanssilattialta toiselle ettei meitä olisi löydetty (tai ”otettu kiinni” kuten me puolihumalaisessa päässäme kuvittelimme).

Pari tuntia myöhemmin oli Lillemanin vuoro juosta, mutta hän lähti Mats Zelmerlöwin perään. Hän oli aamuvarhaisella lähdössä kotiin, mutta pysäytti Matsin kadulla ja hengähti:

”Minulla on sinun nimesi takapuolella.”

”Oikeasti?” Mats huudahti. ”Ei voi olla totta!”

”Lyödäänkö vetoa?”

Lilleman veti housunsa alas ja näytti pakaransa tatuoinnin, jossa luki *Sinun nimesi*. Hän ja Jabba olivat ottaneet samanlaiset tatuoinnit muutama vuosi sitten minun ja Dr Pepperin kahuksi. Mats nauraa hohotti.

”Menin retkuun”, hän huudahti, mutta antoi sitten tulla sitä *pakko mennä ulkoiluttamaan koiraa, kai sinä ymmärrät*. Lilleman oli pettynyt ja vain räpytteli tekoriipsiään.

Illan voittaja oli Ronja, joka vei kotiinsa seksikkään surffarin varmana siitä, että edessä olisi kesän eppisintä seksiä. Niin kuin olikin, vaikka ei ihan sillä tavalla kuin Ronja oli kuvitellut. Surffarilla oli nimittäin sylkifetissi. Lähetysaarnajaan aikana hän keräsi monet kerrat sylkeä alahuulen alle ja valutti sen sitten suustaan Ronjan huulille ja leualle.

”Luulin että tukehtuisin”, Ronja huusi puhelimesta seuraavana päivänä. ”Se räki hidastettuna koko nussimisen ajan.”

Minä kävelin aamuauaringossa paloaseman suuntaan samalla kun kylän vasta heränneet pojat ajoivat kevarillaan ja EPA-traktoreillaan perunannostoon.

LMFS tuntui koko kropassa ja mieleen tuli selvästi ja kristallinkirkkaasti, että minun oli ruvettava deittailemaan ahkerammin ellen halunnut viettää loppuelämäni yksin. Dr Pepperit olivat olleet sinkkuja jo kauan, mutta kukaan ei ollut yhtä sinkku kuin

minä. Niillä oli ollut jatkuvasti yhden illan juttuja ja he saattoivat sanoa että *siitä on tosi kauan kun viimeksi oli seksiä, jotain neljä kuukautta* ja minä olin ihan että NELJÄ KUUKAUTTA!?! Minulla kuiva kausi on kestänyt jo KAKSIKYMMENTÄNELJÄ KUUKAUTTA.

Kymmenen vuoden aikana seksiä joka toinen vuosi, enintään. Ja nämä ovat kuitenkin parhaita vuosiani, kun olen kahdenkymmenen ja kolmenkymmenen välissä. Voin laskea sormillani kymmenen vuoden öö... (ajattelin kirjoittaa ”panot” mutta pakko tunnustaa, etteivät ne ole olleet aina edes sitä, kunhan nyt jotain sinnepäin). Yleensä väitän, että *se johtuu töistä*, sillä minähän olen puskenut hulluna töitä, mutta kuiva kausi johtuu myös pelosta, sillä mitä kauemmin olen yksin, sitä luonnottomammalta tuntuu suuteleminenkin.

Kotimatalla Pepesistä, ja symbolisesti vielä paloaseman edustalla, paikassa missä on enemmän komistuksia kuin koko kunnassa yhteensä, minä päätin että tilanne muuttuu. Minun olisi pitänyt juosta Mats Zelmerlöwin perään. Minun olisi pitänyt mennä kotiin räkkäklimppejä tursuavan seksihullun kanssa. Minun oli lopetettava seksin etsiminen ja ryhdyttävä tositoimiin. Päätin, että vuoden kuluttua kaikki olisi toisin. Vuoden aikana minun oli uskallettava avautua ja antaa vain mennä. Deittiviidakon liaanit eivät enää hidastaisi menoa. Näin jälkepäin tuntuu, että se oli vähän helvetin huono idea.

23. marraskuuta, 13.32

Päivät hylkäyksen jälkeen

Take your broken heart and make it into art, sanoo Carrie Fisher, Tähtien sodan Leia. Aina kun minut on jätetty ja voin huonosti, yritän ajatella mitä kaikkea voisinkaan tehdä tunteistani ja ne eivät olisikaan mitään turhia juttuja.

Ei siitä nyt kuitenkaan mitään tule. Olen jo neljä tuntia tuijottanut likaisista ikkunoistani ulos ja katsellut kahta nussivaa kyyhkystä. Minulla on ihan helvetin yksinäinen olo.

1708

Siirryin sänkyyn. Ronja kirjoitti äsken. Joku Tinder-tyyppi on jättänyt hänetkin:

Hei, on ollut vähän kiireitä, kun tulin kotiin, siksi en ole vastannut. Sinä vaikutat ihanalta ihmiseltä, mutta minusta tuntuu etten halua jatkaa deittailua. Toivottavasti ymmärrät, halaus!

Miksi kaikki miehet aina sanovat, että *toivottavasti ymmärrät?*
Ei, en ymmärrä miksi et halua minua.

Katselen lemmenaukua. Mies luo helliä katseita naiseen (tai juuri nyt ne näyttävät minusta vastenmielisiltä). Ja haluaisin huutaa: NYT OLISI JO AIKA ETTÄ SITÄ LEMMENTAIKAA TARTTUISI VÄHÄN MINUUNKIN!

28. marraskuuta

Baarimikko

Lemmenauku on kuullut rukoukseni, tai vaatimukseni. Olen antanut puhelinnumeroni. Ja saanut vastauksen!

Kaiken lisäksi olin ihan comfortzonen ulkopuolella.

Minä ja Dr Pepper olimme päättäneet viettää lauantai-illan Plan B:ssä, pimeässä baarissa, joka on Malmön eteläpuolella. Sinne mennään Norra Grängesbergsgatania pitkin, joka on teollisuusalueen keskellä. Kilometrin pituista suoraa jalkakäytävää ympäröivät epä-määräiset rakennukset ja katuja pidettiin aiemmin Malmön vaarallimpiin kuuluvana. Edelläni kulkeva Adina löysi ojasta kolmipyörän, jonka nosti heti huerteiselle katukäytävälle ja ryhtyi polkemaan minkä kintuista pääsi. Polvet törröttivät ohjaustangon molemmin puolin, niin kuin aikuisilla aina kun yrittävät ajaa lastenpyörällä.

”Shit”, sanoi Filip, joka oli jäänyt betoniseinän vierelle sytytetty rööki suupielessä. ”Voitteko odottaa vähän.”

Filip on Adinan poikaystävä. Dr Pepper on ristinyt hänet poikaystäväksi numero yksi. Hän on fantastinen, hauska, hyvänäköinen, seurallinen, fiksu, kiltti ja rakastaa Adinaa niin uskollisesti, että tällaisen kuivahtaneen sinkkusydämen on vaikea tai miltei mahdotonta ymmärtää sitä.

Filipin kolmen kärki:

1. Kun Adina mainitsi pitävänsä speedoista enemmän kuin bokseista, Filip tilasi niitä seuraavana päivänä täyden tusinan.
2. Kun Adina kolmen kuukauden deittailun jälkeen huomasi päässään täitä, hän lähetti epätoivoissaan Filipille tekstarin: ”Meidän pitää puhua, voitko tulla tänne?” Filip pelästyi niin, että ajatteli koko matkan: *Jos Adina haluaa lopettaa suhteen, minä lähdän heti. En pysty jäämään. Lähdän vain heti!* Filip kertoi kuulleen elämänsä parhaisiin kuuluvan uutisen, kun Adina pamautti: ”Minulla on täitä.”
3. Kun Adina ja Filip alkoivat virallisesti seurustella oltuaan kaksi vuotta kavereita, Filip halasi häntä ja tunnusti olleensa rakastunut ensi hetkestä asti.

Filipin ainoa vika on, että hän kärsii kiveystyrästä (jonka on perinyt suoraan alenevassa polvessa isältään Johnnylta) ja aina kun ollaan ulkona hän sanoo ainakin kerran ”shit” ja sitten hänen pitää asetella haaroväliään, niin että kaikki on varmasti paikoillaan (siis toisin sanoen työntää sormet kalsareihin ja puristaa kiveksiä, niin ettei tyrä paina niitä), tai muuten tekee kipeää kuin umpisuoli olisi tulehtunut.

Minulla ja Adinalla ei ole suvussa suolimulkkuisia, mutta isänpuolen miehillä on kaikilla ahdas esinahka. Me kutsumme sitä Fredrikssonin kiroukseksi, ja se stressaa seitsemäntoistavuotias-ta veljeäni ihan älyttömästi, koska hän joutuu aina runkatessaan käyttämään kortisonia.

Nuoruus alkaa olla ohi, mutta rakkauden etsintä jatkuu.

Aseistariisuvan itseironinen romaani naisesta,
joka deittailee, deittailee ja deittailee
löytämättä sitä oikeaa.

Tämän päivän suhdesirkuksessa pitää olla
hyvä itsetunto ja myyvä persoona. Mutta mitä
jos ei olekaan sellainen? Amanda Romare
kirjoittaa sinkkunaisen näkökulmasta rehellisesti,
tarkkaan ja osuvalla huumorilla.

Ilmiömäisen hauska kirja kuvaa päähenkilön
vilpítőntä rakkauden etsintää ja sitä, miten hän
joutuu yhä uudelleen sellaisten miesten
hylkäämäksi joita ei edes halua.

Tämä kirja on kuin paras ystäväsi:
se lohduttaa ja sen kanssa saa nauraa
kun tuntuu, että kaikki on menetetty.

	
www.johnnykniga.fi	84.2 978-951-0-48868-3